

THOMAS BREZINA

**KŠTYRIA
KAMARÁTI
V AKCII**

**Strašidelná
maska z lagúny**

Albatros

Štyria kamaráti v akcii:

Strašidelná maska z lagúny

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na

www.albatros.sk

www.albatrosmedia.sk

Thoimas Brezina

Štyria kamaráti v akcii: Strašidelná maska z lagúny – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všetky práva vyhradené.

Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

Albatros

Preložila Silvia Ivanidesová
Die Monstermaske der Lagune © 2016 by Ravensburger Buchverlag
Otto Maier GmbH, Ravensburg (Germany)
Translation © Silvia Ivanidesová, 2019

www.thomasbrezina.com

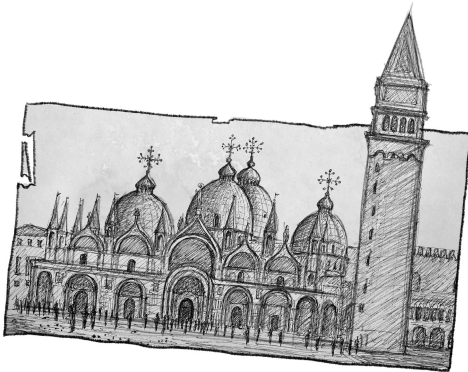
ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-0908-8
ISBN e-knihy 978-80-566-0954-5 (1. zverejnenie, 2019)

Thomas Brezina

Strašidelná maska z lagúny

Ilustroval Max Meinzold

Albatros

KŠTYRIA KAMARÁTI V AKCII

Axel

Typ: Tvrдый, ale srdečný.

Záľuby: Šport, šport a... už som
spomínal šport?

Motto: A... akcia!

Obl'úbený výrok: Kto udržiava poriadok,
tomu sa iba nechce hľadať.

Špeciálna schopnosť: Nevzdáva sa, aj
keď to ostatní už vzdali.

Dominik

Typ: Počítačový maniak,
trochu mu preskakuje.

Záľuby: Internet a herectvo.

Motto: My na to prideme!

Obl'úbený výrok: Športom
k trvalej invalidite!

Špeciálna schopnosť: Vierozprávať
tak, že aj dospelí padnú na
zadok.

Lilo

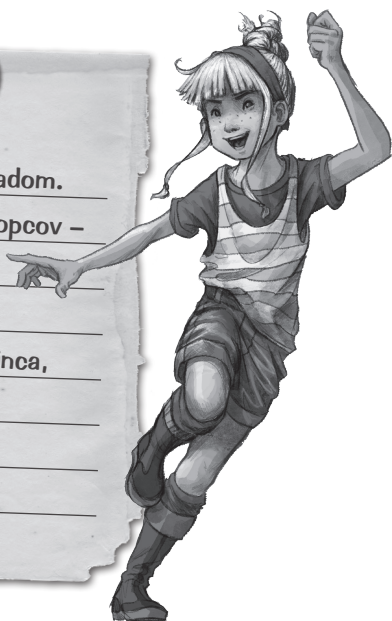
Typ: Supermozog s dobrým prehľadom.

Zál'uby: Kriminálky a zdolávanie kopcov –
pešo aj na lyžiach.

Motto: Nič nie je nemožné.

Obl'úbený výrok: Abý sme našli princa,
musíme pobozkať veľa žiab.

Špeciálna schopnosť: Láme si hlavu,
až kým nepríde na riešenie.

Poppi

Typ: Mám rada teba, mám rada seba.

Zál'uby: Zvieratá, zvieratá, zvieratá...

Motto: Zvieratá sú moji priatelia a priateľov
nejeme.

Obl'úbený výrok: Koniec dobrý, všetko dobré,
a ak to nie je dobré, potom to ešte nie je
koniec.

Špeciálna schopnosť: Vycíti, čo si ľudia
skutočne myslia a čo zvieratá potrebujú.

Ahojte, detektívi,

všetko, čo sa nám zdá veľmi podozrivé alebo dôležité, si vždy zapíšeme na papieriky. Zbierajú ich Dominik a Poppi. Potom sa na ne všetci dôkladne pozrieme. Poznámky nás často doviedli rovno k rozlúšteniu záhady.

Aby ste mohli pátrať spolu s nami, nájdete v knihe všetky naše poznámky.

Dobre sa bavte, majte oči otvorené a nevzdávajte sa.

Axel

Lilo Dominik

Poppi

Obsah

Bytosť z kanála	8
Zrážka na Námestí svätého Marka	14
Francesca	20
Prastarý list	27
Maskovaná príšera	33
Nevítaný hosť	41
Ďalšie strašidlá v maskách	48
Citrónová limonáda	53
Vydieranie z minulosti	59
Otvoria sa dvere	66
Jed a pomsta	70
Porcelánová bábika	75
Ostrov s cintorínom	79
Lilo, Axel, prosím, ozvite sa!	84
Studené prekvapenie	88
Špinavé triky	93
Kód z masiek	96
Za ním!	102
Nočné stretnutie	107
Prefíkaný zlodej	116
V básnikových rukách	123

Bytosť z kanála

„Preskočilo ti?!“ Dominik prevrátil oči.

Axel ho za chrbtom potichu napodobňoval.

„Prestaň ma tak zle imitovať!“ zavrčal Dominik.

Zarazený Axel ustrnul a premýšľal, či jeho kamarát nemá náhodou oči na zátylku. Lilo mlčky ukázala na sklenenú tabuľu výkladu, vedľa ktorej chlapec stál. Vyzerala ako obrovské zrkadlo a ukazovala Dominikovi, čo sa za ním deje.

Poppi zavetrila hádku medzi chlapcami a chcela ich rýchlo priviesť na iné myšlienky. „Dominik, podľa pravidiel musíš urobiť všetko, čo Lilo požaduje. Nekaz hru.“

„Nie!“ Urazený Dominik s dupotom odchádzal. Tú hru považoval za hlúpu a detinskú.

„Ty si fakt čudák!“ zavolať za ním Axel.

„Ach, nechaj ho,“ povedala Lilo.

Dominik tieto komentáre ignoroval a zahol do úzkej bočnej uličky. Chodník bol široký práve pre jednu osobu. Napravo sa do výšky vypínal rozpadajúci sa múr tmavého paláca, naľavo v kanáli pomaly tiekla voda. O pár krokov ďalej bola priviazaná čierna drevená gondola, ktorá sa zľahka hojdala na vlnách sem a tam.

Okrem žblnkania vody panovalo v tejto uličke strašidelné ticho. Dominik sa na chvíľku zastavil. Bol unavený, lebo v ubytovni, kde nocovali spolu so svojimi spolužiakmi, bol zatuchnutý vzduch a horúčava. Polovicu noci nezažmúril ani oka a prevaľoval sa z boka na bok. Preto bol taký podráždený. Polhodinka bez kamarátov mu určite urobí dobre. Má so sebou mobil, takže bude môcť neskôr zavolať Lilo a opýtať sa, kde sa momentálne nachádzajú.

Dominik prechádzal cez klenutý most, ktorý viedol ponad kanál. Uprostred neho zastal. Pod sebou začul tiché bublanie. Z vody vystupovali bubliny a praskali na hladine.

Chlapec sa poobzeral. Široko-ďaleko nevidel nikoho. Pri kanáli pred ním nebolo ani živej duše, nenachádzal sa tam už ani len chodník.

Konáre starého stromu prečnievali ako zelené prsty cez krivý múr, ktorý z jednej strany ohraničoval kanál. Väčšina

okeníc bola zatvorená, aby do bytov neprenikla horúčava. Iba jedna jediná okenica na prvom poschodí paláca po jeho pravici sa zrazu pomaly otvárala. Vydávala pri tom piskľavý zvuk. Za oknom nebolo vidno nikoho.

Dominikovu pozornosť zrazu opäť upútala voda. Vynáral sa z nej chumáč vlasov, ktorý sa vlnil v prúde ako jemná morská tráva. Chlapec si najprv myslel, že ide o mŕtve zviera. No nad hladinu sa postupne vynárala hlava. Dominik zmeravel. Ako rád by mal teraz pri sebe ostatných kamarátov v akcii!

Postava sa čoraz vyššie dvíhala z vody, akoby vystupovala z kanála po schodoch. Voda sa jej rinula z hlavy vo veľkých kvapkách. No zdalo sa, že ani golier, ani látka kabáta nie je mokrá. Bytosť bola k Dominikovi obrátená chrbtom. Medzitým stála vo vode už iba po kolená. Z otvorenej okenice začul Dominik rýchle šťukanie. Vari niekto tento zjav fotografoval?

Postava v kanáli otáčala pomaly, veľmi pomaly hlavu nabok a pozrela sa nahor do okna. Mala na sebe masku, ktorá siahala od čela až po bradu a na bokoch prikrývala aj uši. Hoci Dominik často hrával v divadelných predstaveniach, tento obraz ho vystrašil. Takú strašidelnú masku ešte nikdy nevidel. Jej povrch sa leskol a bol hladký a biely ako napnutá pokožka. Okolo otvoru pre pravé oko sa vynímala maľovaná krikľavočervená hviezda. Nabehnuté pery boli napoly otvorené. Za nimi sa blýskal rad zubov. Zlatisto sa ligotali.

Postava akoby cítila Dominikov pohľad a pomaly sa otáčala k nemu. Biela maska so zlostnou agresívnou grimasou civela na chlapca. Okolo ľavého oka mala namaľovaný fľak čierny ako uhoľ, vďaka ktorému človek nadobudol dojem, že očná jamka je

prázdna. Z tváre vystupoval špicatý a dlhý nos. Na Dominika sa cerilo deväť zlatých zubov.

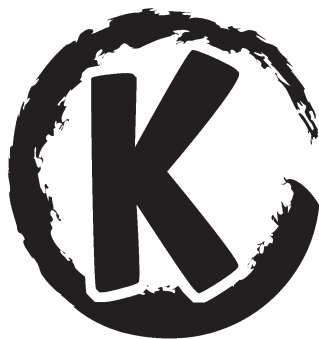
Chlapec ako zhypnotizovaný vypliešťať oči na strašidelný zjav. Postava si ho premerala odhora až nadol. Potom zrazu sklonila hlavu a pokúsila sa masku schovať rukami. Prízrak zmizol v mokrej hlbine omnoho rýchlejšie, ako sa objavil. Hladina kanála bola čoskoro opäť rovná ako zrkadlo, ako kus nepriehľadného skla.

Dominik sa nahol cez zábradlie mosta. Zároveň sa mu z prstov takmer vyšmykol mobil. Najradšej by sa bol prefackal. Mal toho maskovaného fantóma odfotiť! Bol však taký rozrušený, že na to ani nepomyslel.

Okenica na protihľanej strane kanála sa s buchotom zavrela. Dominik sa strhol.

Kto bol ten tajný pozorovateľ za oknom?

Zrazu sa ozval prenikavý výkrik, pri ktorom Dominikovi prebehli po chrbte zimomriavky. Zdalo sa, že prichádza z jednej zo záhrad za múrom. Bol to krik dievčaťa a znelo to, akoby sa mu práve prihodilo niečo hrozné.

Zrážka na Námestí svätého Marka

Lilo, Poppi a Axel ten výkrik nepočuli. Boli príliš ďaleko a obklopovala ich spleť hlasov, šuchot krídel a hrkútanie holubov. Pred nimi sa rozprestieralo Námestie svätého Marka, jedna z početných benátskych pamiatok. Z troch strán námestie obkolesovali dlhé priečelia domov zo svetlého kameňa a tienisté arkády s drahými obchodmi a lákavými kaviarňami. Štvrtú stranu tvorila Bazilika svätého Marka so svojimi vysokými oblúkovitými bránami a kupolami. Vedľa nej sa ako štíhly strážca k nebu vypínala *kampanila*, teda zvonica.

Axel chcel konečne pokračovať v hre, ktorú Dominik predtým prerušil.

„Som na rade!“ zvolal. „Vždy keď okolo mňa prejde niekto v šiltovke, musím...“ pokračoval a vyzývavo sa pozrel na Lilo a Poppi.

„Vždy keď okolo teba prejde niekto v šiltovke, musíš si zahryznúť do veľkého prsta na nohe,“ určila mu Lilo.

Bola to rozhodne najveselšia a súčasne najbláznivejšia hra, akú si kamaráti vymysleli. Keď Dominik opustil hru, mal ukazovať na vodu a hlasno krochkať ako prasa, vždy keď niekto

stál na moste a niečo fotil. To bolo na Dominika príliš. Axel na rozdiel od neho výzvu prijal. Zohol sa a rýchlo si rozviazal šnúrky na teniske. Takto si mohol vždy pohotovo vyzuť topánku a pritiahnúť si nohu k ústam.

„Aha!“ Poppi ukázala na moletnú ženu, ktorá sa knísala popri nich. Ako ochranu proti slnku mala na blond'avých zafarbených kučerách narazenú šiltovku.

Axel schmatol svoju pravú nohu a ťahal ju k tvári. Zvládol to bez problémov. „Bod pre

mňa!“ zvolal víťazoslávne, pustil nohu a zdvihol ruky. V radosnom opojení si nevšimol dvoch pánov, ktorí kráčali s vážnymi tvármi cez námestie a boli pohrúžení do rozhovoru. Axel vrazil do staršieho z nich. Muž stratil rovnováhu a spadol dozadu. Axel pristál na ňom.

Poppi od ľaku skrivila tvár. Ten chlap v čiernom obleku so zvráskavenou bledou tvárou vyzeral teraz na dlažbe ako mŕt-
vola.

Jeho mladší spoločník sa ustarostene zohol, schmatol Axela
za plece a hrubo ho sotil nabok. Čupol si vedľa muža na zemi
a siahol po jeho vráskavej ochabnutej ruke.

„Conte! Conte!“ počula ho Lilo povedať. Conte je talianske
slovo pre grófa. Takže ten pán nie je obyčajný človek.

Lilo sa po nemecky opýtala: „Mám ísť po pomoc?“

Nešťastný Axel sa zviechal zo zeme. „Nie, som v pohode,“
odvetil.

Lilo prevrátila oči a pokynula mu, aby bol ticho.

Conte vyzeral, akoby bol z inej, dávnej doby. Jeho čierne
sako bolo omnoho dlhšie ako tie moderné a nohavice mali
na boku lesklý prúžok látky.

„Conte!“ opakoval ustaros-
tene mladší pán.

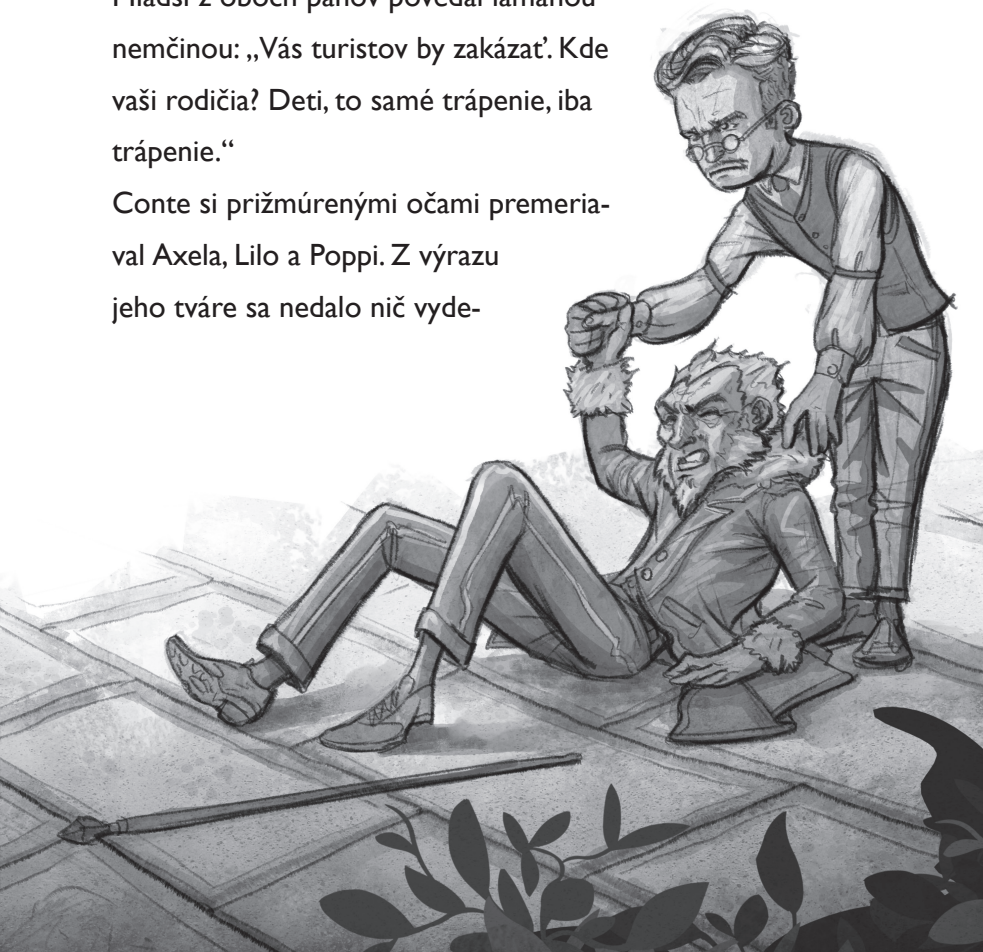
O pár sekúnd conte konečne zažmurkal. Len s veľkou námahou sa posadil. Jeho spoločník ho musel podopierať. So stonaním sa nechal postaviť na nohy. Čoskoro ho opustila všetka omráčenosť a energicky si oprášil oblek. Na záver si prehrabol striebrosivú bradu a upravil dlhé vlnité vlasy.

„Ospravedlň sa!“ zašepkala Lilo Axelovi. Keďže jej kamarát hneď nereagoval, štuchla ho laktom do boku.

„Je mi to ľúto,“ zamrmlal Axel meravo.

Mladší z oboch pánov povedal lámanou nemčinou: „Vás turistov by zakázať. Kde vaši rodičia? Deti, to samé trápenie, iba trápenie.“

Conte si prižmúrenými očami premeriaval Axela, Lilo a Poppi. Z výrazu jeho tváre sa nedalo nič vyde-

dukovať. Lilo bola celá situácia príliš nepríjemná a chcela čo najrýchlejšie odísť.

Conte sa veľmi jasne a bez prízvuku po nemecky opýtal: „Čo má človek urobiť, aby vás skrotil? Je vôbec možné vás naučiť spôsobom a slušnému správaniu?“

Axel explodoval. „Len sa nerobte,“ vytresol. „Iba som sa tešil a vzadu na hlave nemám predsa žiadne oči.“

Už-už ho Lilo chcela znova štuchnúť do rebier.

Spoločník jemne chytil conteho pod pazuchu. Zašemotil mu pár upokojujúcich slov a pokúšal sa ho odtiahnuť preč.

„Keď na nás padá nešťastie ako chladný tieň, musíme na každom rohu počítať s pohromami,“ hlesol conte potichu.

Poppi mala dojem, že jeho dokrčená tvár v tomto okamihu ešte väčšmi zbledla a pokryla sa ďalšími vráskami. Po chrbte jej prešiel mráz. Zrazu mala pocit, že oproti nej stojí strašidlo.

Stretnutie sa skončilo tak rýchlo a nečakane, ako k nemu došlo. Conte sa bez ďalších slov otočil a s mierne ohnutým chrbtom odkráčal so svojim spoločníkom po boku. Traja kamaráti za nimi mlčky hľadeli.

Obaja muži zmizli v tieni arkád, ktoré viedli z Námestia svätého Marka do benátskej spleti uličiek a kanálov.

Až teraz si všimli na zemi svetložltý list. Musel vypadnúť z obalu, ktorý niesol conteho spoločník pod pazuchou.